

"Päätä huimaava lukukokemus."

— DAILY MAIL

Jeffrey Archer

KUOLLEEN RUUMIINI YLI

WILLIAM WARWICK, OSA 4

sitruuna

KUOLLEEN RUUMIINI YLI

Jeffrey Archer

KUOLLEEN RUUMIINI YLI

William Warwick, osa 4

Suomentanut Suvi Koskiniemi

sitruuna

Sarjan aiemmat osat:
Oikeus ja kohtuus
Näkymätön ansa
Sokea piste

Sivun 229 sitaatti William Shakespearen näytelmästä
Kuten haluatte (WSOY, 2017), suomentanut Kirsti Simonsuuri

Sivun 229 sitaatti William Shakespearen näytelmästä *Loppu hyvin,*
kaikki hyvin (WSOY, 2007), suomentanut Tiina Ohinmaa

Englanninkielinen alkuteos *Over My Dead Body*
© 2022 Jeffrey Archer

ISBN 978-952-7471-53-1
1. painos

Livonia Print, 2023

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Kiitän seuraavia henkilöitä arvokkaista neuvoista ja
korvaamattomasta avusta tutkimustyössä:
Simon Bainbridge, Michael Benmore, Jonathan Caplan QC
(asianajoneuvos), Kate Elton, Alison Prince
ja Johnny Van Haeften.

Erityiskiitokset rikosylikonstaapeli Michelle Roycroftille (el.),
poliisiylitarkastaja John Sutherlandille (el.)
ja rikosylikomisario Jackie Maltonille (el.).

”Oletteko etsivä, sir?”

William nosti katseensa ja näki nuoren miehen, joka kysymyksen oli esittänyt.

”Ei, en ole. Työskentelen apulaispankinjohtajana Midland Bankin Shorehamin konttorissa Kentissä.”

”Siinä tapauksessa”, nuorukainen jatkoi eikä näyttänyt lainkaan vakuuttuneelta, ”voitte kenties kertoa mikä dollarin ja punnan välinen vaihtokurssi oli tänä aamuna, kun valuuttamarkkinat avautuivat.”

William yritti muistella kuinka paljon rahaa oli saanut, kun oli edellisiltana juuri ennen laivalle saapumista vaihtanut sata punttaa dollareiksi. Hän kuitenkin epäröili liian pitkään.

”Yksi dollari ja viisikymmentäneljä senttiä punttaa kohti”, nuorimies sanoi ennen kuin William ehätti vastata. ”Joten pahoitteluni, kun kysyn, sir, miksette halua myöntää olevanne etsivä?”

William laski kirjansa pöydälle ja katsoi tarkemmin tuota suorapuheista amerikkalaista miehenalkua, joka niin epätoivoisesti tuntui haluavan, että hänet nähtäisiin aikuisena, vaikkei hänen vielä tarvinnut käyttää paratahöylääkään. Williamin mieleen juolahti välittömästi sana ”hienostokloppi”.

”Osaatko säilyttää salaisuuden?” hän kysyi ääntään madaltaen.

”Tietenkin”, nuorimies vastasi kuulostaen hieman loukkaantuneelta.

”Istuhan sitten alas”, William sanoi ja osoitti mukavaa tuolia pöydän vastakkaisella puolella. Hän odotti, kunnes nuorukainen oli asettautunut paikalleen. ”Olemme lomamatkalla ja lupasin vaimolleni, etten seuraavan kymmenen päivän aikana paljastaisi kenellekään olevani etsivä, sillä siitä seuraa aina kysymysten tulva, joka muuttaa loman työnteoksi.”

”Mutta miksi valitsitte peitetarinaksenne pankkiirin?” nuorimies kysyi. ”Minä nimittäin luulen, ettette erottaisi tuloslaskelmaa taseesta.”

”Vaimoni ja minä pohdimme asiaa melko lailla ennen kuin päädyimme pankkiiriin. Olen kasvanut kuusikymmentäluvulla englantilaisessa Shorehamin pikkukaupungissa, ja paikallinen pankinjohtaja oli isäni ystävä. Ajattelin siis voivani esiintyä muutaman viikon pankkiirina.”

”Mitä muita vaihtoehtoja teillä oli?”

”Kiinteistövälittäjä, automyyjä ja hautausurakoitsija. Olimme suhteellisen varmoja, etteivät ne aiheuttaisi loputonta kysymystulvaa.”

Nuorimies nauroi.

”Minkä ammatin sinä olisit valinnut?” William kysyi yrittäen päästä jälleen kyselijän rooliin.

”Olisin sanonut olevani palkkamurhaaja. Silloin kukaan ei olisi kiusannut minua lisäkysymyksillä.”

”Minä olisin tiennyt saman tien, että kyse on peitetarinasta”, William sanoi heilauttaen vähättelevästi kättään,

”koska palkkamurhaaja ei olisi koskaan kysynyt olenko etsivä. Hän olisi jo tiennyt vastauksen. Eli mitä oikeasti teet, kun et kerran ole palkkamurhaaja?”

”Käyn Choaten yksityiskoulua Connecticutissa. Tämä on viimeinen vuoteni.”

”Tiedätkö jo mitä haluat tehdä koulusi päätyttyä? Olettaen, ettei toiveenasi edelleenkin ole palkkamurhaajan ammatti.”

”Menen Harvardiin opiskelemaan historiaa ja sen jälkeen luen lakimieheksi.”

”Minkä jälkeen epäilemättä menet töihin johonkin nimekkääseen lakifirmaan, jossa pääset alta aikayksikön nuoremaksi osakkaaksi.”

”Ei, sir, haluan toimia lain valvojana. Aion ensin työskennellä vuoden verran Harvardin *Law Review*’n päätoimittajana ja sitten liittyä FBI:hin.”

”Ikäsi huomioiden urasi on hyvin suunniteltu.”

Nuorimies rypisti otsaansa selvästi pahastuneena, jolloin William pikaisesti jatkoi: ”Niin oli minullakin. Tiesin jo kahdeksanvuotiaana, että haluan etsiväksi Scotland Yardiin.”

”Mikä teitä oikein viivytti?”

William hymyili tuolle välkylle miehenalulle, joka epäilemättä ymmärsi sanan ”pikkuvanha” merkityksen tajua-matta, että se saattaisi kuvata juuri häntä. Mutta toisaalta William tiesi, että oli itsekin koulupoikana kärsinyt samasta ongelmasta. Hän kumartui eteenpäin, ojensi kätensä tervehdykseen ja sanoi: ”Rikosylikomisario William Warwick.”

”James Buchanan”, nuorimies vastasi ja puristi jämäkästi Williamin kättä. ”Rohkenenko kysyä, kuinka olette

jo edennyt niin korkeaan virka-asemaan? Koska jos olitte vielä kuusikymmentäluvulla koulunpenkillä, ette voi olla enempää kuin...”

”Kuinka voit olla niin varma, että sinulle tarjotaan paikkaa Harvardista?” William kysyi pyrkien väistämään iskun. ”Koska sinä et voi olla kuin...”

”Seitsemäntoista”, James sanoi. ”Olen luokkani paras. Keskiarvoni on 4,8 viidestä ja olen varma, että läpäisen yliopiston pääsykokeen mennessä tullen.” Hän piti pienen tauon ja jatkoi sitten: ”Entä voinko olettaa, että te pääsitte Scotland Yardiin, ylikomisario?”

”Kyllä vain”, William vastasi. Hän oli tottunut olemaan maansa johtavien juristien, mutta ei teini-ikäisten kuulusteltavana, vaikka olikin kohtaamisesta hyvillään. ”Jos olet noin fiksu, mikset ole harkinnut lakimiehen tai poliitikon uraa?”

”Yhdysvalloissa on aivan liikaa lakimiehiä”, James sanoi olkapäitään kohauttaen. ”Ja useimmat heistä päätyvät asiakkaiden toivossa juoksemaan ambulanssien perässä.”

”Entä politiikka?”

”Minä en jaksaisi typerysten seuraa enkä myöskään halua viettää loppuelämäni äänestäjien oikkujen armoilla tai antaa muiden sanella mielipiteitäni.”

”Kun taas Yhdysvaltain liittovaltion poliisin johtajana...”

”Olisin oman itseni herra ja vastaisin toimistani ainoastaan presidentille. Enkä kertoisi suunnitelmistani aina hänellekään.”

William nauroi tuolle nuorelle miehelle, jolta ei selvästikään puuttunut itseluottamusta.

”Entä te, sir”, James kysyi kuulostaen rennommalta, ”tuleeko teistä Suur-Lontoon poliisijohtaja?” William epäröi toistamiseen. ”Se on selvästi käynyt mielessänne”, James jatkoi ennen kuin William ehti vastata. ”Saanko esittää teille toisen kysymyksen?”

”En osaa kuvitella, mikä sinut voisi pysäyttää.”

”Mitkä mielestänne ovat huippuluokan etsivän tärkeimmät ominaisuudet?”

William pohti kysymystä tovin. ”Luontainen uteliaisuus”, hän vihdoinkin aloitti, ”jotta hän havaitsee heti sellaiset asiat, jotka eivät aivan täsmää.”

James otti povitaskustaan kynän ja alkoi kirjoittaa Williamin sanoja muistiin laivayhtiön uutislehden takakanteen.

”Etsivän on myös osattava esittää olennaiset kysymykset niin epäilyille, todistajille kuin työtovereillekin sekä vältettävä tekemästä olettamuksia. Mutta ennen kaikkea hänen on oltava kärsivällinen, ja siksi naiset ovatkin usein poliiseina miehiä etevämpiä. Lisäksi etsivän on osattava hyödyntää kaikkia aistejaan eli silmiään, korviaan ja nenäänsä sekä myös maku- ja tuntoaistiaan.”

”En ole varma, pysynkö nyt kärryillä”, James sanoi.

”Sitä ei taatusti olekaan tapahtunut aiemmin”, William vastasi, mutta katui sanojaan välittömästi, vaikka nuorimies nauroikin. ”Sulje silmäsi”, William pyysi. Hän odotti hetkisen ja sanoi sitten: ”Kuvaile minua.”

Nuorimies pohti aikansa ennen kuin vastasi. ”Olette kolmenkymmenen, enintään kolmekymmentäviisi, hiukan yli 180-senttinen, vaaleatukkainen, hyväkuntoinen, joskaan ette niin hyväkuntoinen kuin ennen, ja teillä

on ollut vakava olkapäävamman joskus menneisyydessänne.”

”Miksi ajattelet, etten ole yhtä hyväkuntoinen kuin ennen?” William kysyi puolustelevasti.

”Teillä on kolmisen kiloa ylipainoa, ja koska on vasta matkan ensimmäinen päivä, ette voi laittaa sitä laivassa tauotta tarjoiltavien aterioiden piikkiin.”

William rypisti kulmiaan. ”Entä olkapäävamman?”

”Paitanne kaksi ylintä nappia on auki, ja kun kätellesämme kumarruitte eteenpäin, huomasin aivan vasemman olkapäännne alapuolella haalistuneen arven.”

William ajatteli, kuten niin usein muutoinkin, mentorinaan toiminutta konstaapeli Fred Yatesia, joka oli pelastanut hänen henkensä uhraten samalla omansa. Poliisintyö ei aina ollut niin ruusuista kuin jotkut kirjailijat antoivat lukijoidensa ymmärtää. William kiirehti eteenpäin. ”Mitä kirjaa olen lukemassa?”

”Richard Adamsin *Ruohometsän kansaa*. Ja ennen kuin kysytte, niin olette sivulla 143.”

”Entä mitä vaatteeni kertovat sinulle?”

”Myönnän, että ne olivat minulle arvoitus”, James sanoi. ”Minun olisi esitettävä niiden osalta useampi hienovarainen kysymys, joiden perusteella päätyisin vastaukseen, ja silloinkin vain sillä edellytyksellä, että puhuisitte totta.”

”Oletetaan nyt, että minä olen rikollinen, joka kieltäytyy vastaamasta kysymyksiisi ennen kuin olen soittanut asianajajalleni.”

James epäröi hetken ja vastasi sitten: ”Tuo on jo itsesään vihje.”

”Miksi?”

”Se viittaisi siihen, että olette ollut hankaluuksissa poliisin kanssa ennenkin, ja jos muistatte asianajajanne puhelinnumeron, olisin asiasta varma.”

”Hyvä on. Oletetaan, ettei minulla ole asianajajaa, mutta olen katsonut riittävästi televisiosarjoja, jotta tiedän, ettei minun tarvitse vastata yhteenkään kysymyksistäsi. Mitä olet saanut selville kysymättä minulta mitään?”

”Vaatteenne eivät ole kalliit, ja ne on luultavasti ostettu jostakin tavanomaisesta vaateliikkeestä, mutta matkustatte kuitenkin ensimmäisessä luokassa.”

”Mitä voit sen perusteella päätellä?”

”Teillä on vihkisormus, joten kenties teillä on rikas vaimo. Tai sitten olette suorittamassa erikoistehtävää.”

”Ei kumpaakaan”, William sanoi. ”Tämä on se kohta, kun havainnointi päättyy ja tutkinta alkaa. Mutta ei huono.”

Nuorukainen avasi silmänsä ja hymyili. ”Nyt on varmaankin minun vuoroni, sir. Olkaa hyvä ja sulkekaa silmänne.”

William näytti yllättyneeltä mutta jatkoi leikkiä. ”Kuvailkaa minua.”

”Älykäs, itseriittäinen mutta kuitenkin epävarma.”

”Epävarmako?”

”Olet kenties luokkasi paras oppilas, mutta siitä huolimatta sinulla on edelleen kova tarve päteä.”

”Mitä minulla on ylläni?” James kysyi.

”Valkoinen napitettava puuvillapaita, joka on mahdollisesti merkiltään Brooks Brothers. Tummansiniset

sortsit, valkoiset puuvillasukat ja Puman lenkkitossut, vaikka vain harvoin – jos koskaan – käyt kuntosalilla.”

”Kuinka voitte olla varma?”

”Kun kävelit minua kohti, huomasin jalkateriesi osoittavan ulospäin. Jos olisit urheilija, ne osoittaisivat suoraan eteenpäin. Jos epäilet sanojani, tarkastele olympiajuoksijan jalanjalkia hiilimurskaradalla.”

”Entä onko minulla erityisiä tuntomerkkejä?”

”Vasemman korvasi alapuolella on pieni syntymämerkki, jota olet yrittänyt peittää kasvattamalla hiuksiasi, vaikka joudutkin leikkaamaan ne liittyessäsi FBI:hin.”

”Kuvailkaa takanani olevaa taulua.”

”Mustavalkoinen valokuva *Aldenista*, jonka kyydissä nyt matkaamme, lipumassa pois New Yorkin satamasta 23. toukokuuta 1977. Alusta seuraa laivue, mikä viittaa sen olleen tuolloin neitsytmatkallaan.”

”Miksi aluksen nimi on *Alden*?”

”Tuo ei testaa huomiokykyä vaan tietämystä”, William sanoi. ”Jos minulla olisi tarve tietää vastaus, voisin aina selvittää sen myöhemmin. Ensivaikutelmat ovat usein harhaanjohtavia, joten olettamuksia ei pidä tehdä. Mutta jos minun olisi pakko arvata – mitä etsivän ei pitäisi tehdä – arvaisin laivan olevan nimetty erään Alden-nimisen, *Mayflowerilla* vuonna 1620 Plymouthista Amerikkaan purjehtineen pyhiinvaeltajan mukaan. Näin siksi, että laivayhtiön nimi Pilgrim Line viittaa pyhiinvaeltajiin.”

”Kuinka pitkä olen?”

”Olet muutaman sentin lyhyempi kuin minä, mutta aikaa myöten sinusta tulee pari senttiä minua pidempi.

Painat vähän yli kuusikymmentä kiloa, ja olet vastikään aloittanut parranajon.”

”Montako henkilöä ohitsemme on kulkenut sinä aikana, kun silmänne ovat olleet kiinni?”

”Äiti kahden lapsen kanssa. Toisen lapsen nimi oli Bobby, ja molemmat lapset olivat amerikkalaisia. Hetkeä myöhemmin ohi käveli myös yksi laivan päällystöön kuuluva.”

”Mistä tiedätte, että hän oli päällystöä?”

”Vastakkaiseen suuntaan kulkenut kansimies puhutteli häntä sanalla ’sir’. Ohitsemme on kävellyt myös iäkäs herra.”

”Mistä tiedätte, että hän oli iäkäs?”

”Hänellä oli kävelykeppi, ja kesti jonkin aikaa ennen kuin kepin ääni lakkasi kuulumasta.”

”Olen puolisokea”, James sanoi Williamin avatessa silmänsä.

”Kaukana siitä”, William sanoi. ”Nyt on minun vuoroni esittää kysymyksiä epäilylle.” James istui selkä suorana kasvoillaan keskittynyt ilme. ”Hyvän etsivän pitäisi aina tukeutua tosiasioihin eikä koskaan pitää mitään itsestään selvänä. Siitä syystä minun on ensimmäiseksi kysyttävä, onko Pilgrim Linen hallituksen puheenjohtaja Fraser Buchanan isoisäsi?”

”Kyllä on, ja isäni Angus on varapuheenjohtaja.”

”Fraser, Angus ja James viittaavat skottilaiseen perimään.” James nyökkäsi.

”Epäilemättä sekä Fraser että Angus olettavat, että heidän aikansa täytyttyä sinusta tulee Pilgrim Linen hallituksen puheenjohtaja.”

”Olen jo tehnyt selväksi, ettei niin tule tapahtumaan”, James sanoi epäröimättä.

”Kaiken sen perusteella, mitä olen isoisästäsi lukenut tai kuullut, hän on tottunut saamaan tahtonsa läpi.”

”Totta”, James vastasi, ”mutta joskus hän unohtaa, että olemme sukua”, hän lisäsi virnistäen.

”Minulla oli oman isäni kanssa sama ongelma”, William myönsi. ”Hän on rikosasianajaja ja asianajoneuvos, ja hän oletti aina, että ryhtyisin hänen oppipojaksi ja liittyisin asianajoyhteisöön, johon Briteissä viitataan sanalla ’bar’. Tähän isäni pyrki siitäkin huolimatta, että kerroin hänelle useasti jo pikkupoikana haluavani laittaa rikollisia lukkojen taakse enkä vastaanottaa yletömiä summia saadakseni heidät pysymään vapaalla jalalla.”

”George Bernard Shaw oli oikeassa”, James julisti. ”Meitä erottaa yhteinen kieli. Sana ’bar’ tarkoittaa teille briteille oikeusistuinta ja asianajajia ja meille amerikkalaisille taas korkeita baarituoleja ja drinkkejä.”

”Terävä-älyinen rikollinen yrittää aina vaihtaa puheenaihetta”, William sanoi. ”Mutta hyvä etsivä ei anna harhauttaa itseään vaan pysyy asiassa. Et vastannut kysymykseeni mitä mieltä isoisäsi on siitä, ettet halua yhtiön hallituksen puheenjohtajaksi.”

”Isoisäni on luullakseni pahempi kuin teidän isänne”, James sanoi. ”Hän uhkailee jo jättävänsä minut perinnötömäksi, jollen liity yhtiöön Harvardista valmistumiseni jälkeen. Mutta isoäitini ei salli sitä niin kauan kuin hän on tässä maailmassa.”

William naurahhti.

”Voisinko pyytää, sir, että saisin tällä matkalla viettää tunnin verran päivässä kanssanne?” James kysyi vähemmän itsevarmasti kuin aiemmin.

”Se olisi mukavaa. Suunnilleen tähän aikaan aamulla sopisi parhaiten, koska vaimoni on silloin joogatunnilla. Mutta minulla on yksi ehto: jos joskus tapaat vaimoni, et paljasta hänelle, mistä olemme puhuneet.”

”Ja mistä te olettekaan puhuneet?” Beth kysyi tullessaan heidän luokseen.

James loikkasi pystyyn. ”Kullan hinnasta, rouva Warwick”, hän sanoi näyttäen vilpittömältä.

”Siinä tapauksessa olet jo havainnut, että mieheni tiedot kyseisestä aiheesta ovat hyvin hatarat”, Beth sanoi ja hymyili nuorukaiselle ystävällisesti.

”Olin juuri kertomassa sinulle, James”, William sanoi, ”että vaimoni on paljon minua älykkäämpi, ja siitä syystä hän työskenteleekin Fitzmolean-museon kuraattorina ja minä vain rikosylikomisariona.”

”Nuorimpana Lontoon poliisivoimien historiassa”, Beth sanoi.

”Joskin yleensä kun joku mainitsee poliisivoimat vaimoleni, hän kääntää puheenaiheen pian takaisin taiteeseen.”

”Olin iloinen kuullessani, että saitte Vermeerin maalauksen takaisin”, James sanoi kääntyen rouva Warwickin puoleen.

Nyt oli Bethin vuoro näyttää yllättyneeltä. ”Aivan”, hän sai lopulta sanottua, ”eikä sitä onneksi enää varasteta uudelleen, koska varas on kuollut.”

”Miles Faulkner. Hän menehtyi Sveitsissä sydänkohtaukseen”, James sanoi.

William ja Beth katsoivat toisiaan mutta eivät sano-
neet mitään.

”Te osallistuitte jopa hänen hautajaisiinsa, rikosyli-
misario, oletettavasti koska halusitte varmistua hänen
todella kuolleen.”

”Kuinka sinä sen voit tietää?” William kysyi. Hän oli
jälleen alakynnessä.

”Luen *The Spectatoria* ja *New Statesmania* joka viikko.
Ne pitävät minut ajan tasalla Britannian tapahtumista,
ja sen jälkeen pyrin muodostamaan oman mielipiteeni.”

”Niinpä tietenkin”, William totesi.

”Odotan kovasti huomista tapaamistamme, sir”, Ja-
mes sanoi. ”Olisin kiinnostunut kuulemaan ajatuksenne
siitä, voisiko Miles Faulkner olla vielä elossa.”